

De machts-greep van de meta-miljardairs

Paul Haarman

We zijn getuige van een machtsgreep op onze samenleving. Die machtsgreep, uitgevoerd door enkele meta-miljardairs, is echter zo sluw dat hij pas goed zichtbaar wordt nadat hij heeft plaatsgevonden. De aanval wordt immers niet frontaal uitgevoerd, stuitend op onze onverwoestbaar veronderstelde verdedigingswal van democratie, publieke dialoog en politiek discours. Hij komt van achter, de politieke arena en het maatschappelijke middenveld infiltrerend. En wij blijven verbaasd achter, verrast door hun snelle overwinning, hen zonder slag of stoot in de schoot geworpen.

Geld creëert macht en macht weer geld. Feitelijk zijn beide gebaseerd op de tovermacht van geloof en vertrouwen, maar zo lang de betovering geldt, zijn ze allesbepalend. De financiële kracht van de meta-miljardairs is welhaast ongrijpbaar, en het volume van hun vermogen is voor mensen met een salaris moeilijk voorstelbaar. Zo wordt het vermogen van Bill Gates op 114 miljard dollar geschat. Wanneer je dit bedrag in biljetten van 100 dollar in de lengte achter elkaar zou leggen, krijg je een biljettenrij van 178.000 kilometer, oftewel bijna 4,5 keer de omtrek van de Aarde, gemeten bij de evenaar. Het gaat dus om onuitputtelijk veel geld en daarmee onbegrensde macht, mits diegenen waarop macht wordt uitgeoefend dat toelaten. Aan dat laatste is gestaag gewerkt, en het resultaat is gedurende de afgelopen drie jaar pijnlijk duidelijk geworden.

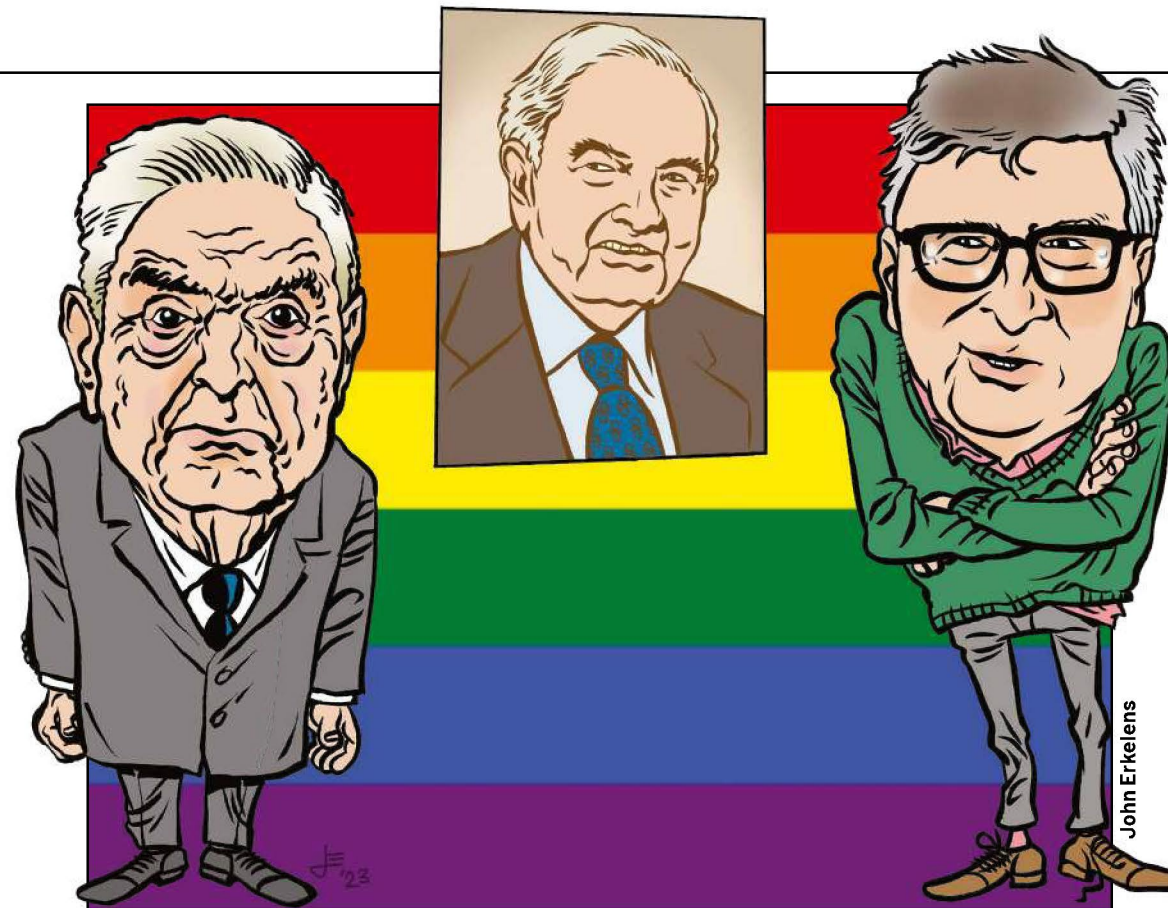
Met een tactiek van infiltratie hebben de meta-miljardairs in de loop der jaren het gehele publieke debat kunnen overnemen. Waar er vroeger nog een openbare ruimte bestond waarin meningen en ideeën konden worden uitgewisseld, is die nu volledig weggevaagd en vervangen door de dwingende eenheidsworst van een elite-agenda waarop geïnteresseerde burgers geen enkele invloed meer kunnen uitoefenen. We hoeven alleen maar naar Nederland te kijken om dat duidelijk te zien. Weg zijn de van multimiljardairs onafhankelijke kranten die ruimte boden aan een veelheid aan maatschappijvisies en interpretaties aangaande gebeurtenissen binnen zowel de eigen grenzen als het wereldgebeuren. Weg zijn de verzuilde omroepen, die eerst moesten fuseren en nu zijn gesmoord onder de alles bedekkende deken van de NPO.

Weg zijn de belangenverenigingen die echt opkwamen voor hun achterban. De vakbonden, de ondernemersverenigingen, de boerenorganisaties, ze zijn allemaal overgenomen door profiteurs van de politieke baantjesrousel. En ze pushen allen dezelfde agenda; een voorwaarde om toegelaten te worden tot de carrièremachine. Ook in politiek Den Haag heeft diezelfde vernietiging plaatsgevonden. Weg is de politieke verscheidenheid. Weg zijn de debatten op het scherpst van de snede tussen socialisten, liberalen, christendemocraten, communisten, pacifisten en conservatieven. Ze bestaan niet meer, niet alleen de debatten niet, ook de partijen die op zouden moeten komen voor de maatschappijvisies die ooit de reden van hun oprichting waren, bestaan niet meer. Die verschillen van opvatting over de inrichting van de maatschappij zijn weggevaagd. Ze zijn vervangen door de rotsvaste noties van ngo's en de VN, de WHO en het WEF, die de belangen en fantasieën dienen van een handjevol meta-miljardairs. Iedereen die deze psychopatische fantasien volgt wordt omarmd, geprezen en vooral betaald. De meta-miljardairs financieren de ngo's die de oud-politici en hun vrienden van baantjes voorzien. Zittende politici worden in dat kader voorbereid op een verdere stap in hun carrière via de door hetzelfde grote geld gesponsorde netwerken, zoals het WEF. Zo heeft de westerse wereld haar dynamisch democratisch stelsel verspeeld, in ruil voor een topdown uniform opgelegd keurslijf. Dit ondersteunen opent alle deuren. Er tegenin gaan betekent framing, uitsluiting en criminalisering.

Hoe het zover heeft kunnen komen, is niet alleen een verhaal van veel geld, maar ook van zwakke knieën van mensen die hun positie boven hun principes verkozen. Het spel wordt vooral slim gespeeld, nooit over 'rechts', altijd over 'links', inhakend op het daar al aanwezige collectivistische gedachtegoed. Vanuit die gedachte is het makkelijker om macht verder te centraliseren en beleid over te hevelen naar supranationale instellingen. Bovendien lijkt het door de ngo's uitgedragen gedachtegoed in te haken op van oudsher progressieve en liberale hoekstenen, maar dan met een allesbepalende twist.

Zo werd bezorgdheid over natuur en milieu vervangen door menselijke controle van het 'klimaat', iets waaraan mensen niets kunnen doen, en werd gelijkheid tussen man en vrouw vervangen door het breed interpreteerbare woord 'inclusiviteit', resulterend in controverse over de al lang gerealiseerde emancipatie van homofilie en bizarre propaganda voor seksoperaties en seksualisering van jonge kinderen. Het koesteren van vrijheid van meningsuiting veranderde in de vergoelijking van censuur en persvrijheid werd een strijd tegen het plotseling uitgevonden fenomeen dat 'desinformatie' ging heten.

De machtsgreep van de meta-miljardairs wordt uitgevoerd via een geslepen strategie van zogenaamde filantropie. De filantropische stichting, of 'foundation', speelt daarbij een sleutelrol. John D. Rockefeller, één van de allereerste meta-miljardairs, ooit de rijkste man van de wereld, was een pionier. Met de oprichting van de Rockefeller Foundation verplaatste de filantropie zich van directe financiering van behoeftigen naar die van de ngo's. Die nieuwe 'groothandelsfilantropie' omarmde vanaf het begin het technocratisch gedachtegoed, als zou daarbij de 'rationaliteit' van de wetenschap de doorslag geven. Zo is de in 1901 opgerichte Rockefeller University die petro-

leumproducten als medicijn propageerde een eerste aanloop naar Big Pharma en deze belangen worden tot op de dag van vandaag gediend. Op dezelfde dag dat in Nederland de Wet publieke gezondheid (Pandemiewet) door de Eerste Kamer werd geramd, stelde de Rockefeller Foundation vijf miljoen dollar ter beschikking voor het versterken van de 'pandemische paraatheid', inclusief "de surveillance voor ziekten die verergerd worden door stijgende temperaturen en extreem weer".

Bill Gates heeft hetzelfde traject gevolgd als dat van de Rockefeller en hij werkt momenteel hecht samen met de Rockefeller Foundation. Via de Bill & Melinda Gates Foundation investeert hij miljarden in de World Health Organization (WHO), een door de Rockefeller Foundation aan de VN geschonken organisatie. Een andere belangrijke investering betreft GAVI, de vaccinatie alliantie, die als doel heeft het wereldwijd propageren van vaccinaties. Tegelijkertijd is Gates aandeelhouder van diverse vaccin- en gen-therapeutische bedrijven. Zowel de Rockefeller als de Gates-familie zijn aanhangers van de Malthusiaanse gedachte die hamert op overbevolking als grootste bedreiging van onze planeet. Met de door David Rockefeller in 1968 opgerichte Club van Rome werd die gedachte omgezet in een ngo. Het door haar in 1972 uitgegeven rapport *Limits to Growth* zet de eerste noten voor de klimaatagenda, met Rockefeller's protégé, de Canadese oliebaron Maurice Strong, als gangmaker. Dit was de prelude voor de vanaf de jaren '90 georganiseerde klimaat-toppen, die dwingende internationale en landelijke wet- en regelgeving uitvaardigden.

Het door de Rockefeller's opgezette filantropisch model wordt inmiddels omarmd door andere meta-miljardairs. Zo richt multi-miljardair Michael Bloomberg zich met zijn *Bloomberg Philanthropies* op klimaatverandering. Mackenzie Scott, ex-echtgenote van Amazon's Jeff Bezos, zet haar vele miljarden in ter

zich in haar huidige fase vooral richt op bevordering van kunstmatige geslachtsverandering en het decriminaliseren van pedofilie.

Een zeer bijzondere rol speelt George Soros en zijn *Open Society Foundation*. Met een vermogen van 32 miljard dollar is hij de machtigste financier van "democratische oplossingen voor uitdagingen die gerechtigheid nastreven". In de praktijk betekenen die oplossingen kleurenrevoluties in Oekraïne, Servië, Kirgizië en Georgië. Ook steunt hij bewegingen die uit zijn op polarisatie en maatschappelijke ontwrichting, zoals radicale *Black Lives Matter* groepen, de anti-Zwarte Piet beweging in Nederland en diverse transgender-actiegroepen. Soros is ook geïnteresseerd in het beïnvloeden van de rechtspraak. In verschillende deelstaten van de VS financiert hij de verkiezing van openbaar aanklagers. Uit een rapport van het *European Centre for Law and Justice* blijkt dat twaalf van de honderd permanente rechters bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens direct verbonden zijn met zijn *Open Society Foundation*. Nog een Soros-speerpunt is de media. Honderden mediabedrijven en journalistieke organisaties ontvangen vanuit OSF een jaarlijkse dotatie. Bijna 16.000 ngo's en actiegroepen worden door Soros gefinancierd. Lonkend naar verdere financiële injecties worden ngo's meegezogen door zijn prioriteiten voor wereldverandering.

Zo lijkt een eventuele strijd voor vrijheid en democratie al gestreden voordat hij is losgebarsten. Maar er zijn lichtpunten. Ngo-infiltratie geldt alleen het maatschappelijke middenveld. Niet alle partijen en instanties zijn erdoor besmet. Bovendien groeit de onvrede onder hun leden en achterban. We zien dat terug in het sterk afnemende vertrouwen in nationale- en Europese leiders. ■